

SILKE SCHELLHAMMER

ZCELA BEZ HRANIC

ŠKOLA TALENTŮ

*Příšera
na obzoru!*

ZCELA BEZ HRANIC

ŠKOLA O TALENTU

*příšera
na obzoru!*

Copyright text and illustrations © 2022 by CARLSEN Verlag GmbH, Hamburg, Germany
First published in Germany under the title School of Talents: Dritte Stunde: Monster in Sicht
All rights reserved

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Radana Studenovská, 2026
Cover and Illustrations © Simona M. Ceccarelli, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-7355-8 (pdf)

SILKE SCHELLHAMMER

ilustrovala Simona M. Ceccarelli

přeložila Radana Študenovská

RODRIGO je
neobyčejný
pták, se kte-
rým si Alva
může povídat.

ZCELA BEZ HRANIC

ŠKOLA TALENTŮ

MÁLKA, JONÁŠ A TIL jsou Alvini noví
kamarádi ze ŠKOLY TALENTŮ a jsou pro každé
dobrodružství!

ALVA je ve ŠKOLE TALENTŮ nová,
má ráda záhady a ze všeho nej-
víc by si přála, aby už konečně
přestala rozumět řeči zvířat!

ŘEDITEL ŠKOLY TOMÁŠ FRANTIŠ je Alvin strýček, který ŠKOLU TALENTŮ založil. Kromě toho umí číst myšlenky, ale to je tajemství!

BEDŘIŠKA A ELVÍR taky chodí do Alvinovy nové školy. Bedřiška je věčně nabručená Alvinu spolubydlicí. Elvír si o sobě myslí, že je nejdůležitější na světě. Alva si zatím není úplně jistá, co si má o těch dvou myslet.

Ve ŠKOLE TALENTŮ je neobvyklé i vyučování – právě tak jako učitelky a učitelé. PANÍ MOLINA je moc legrační a někdy ráda předvede malý taneček. PANÍ TIRÁDOVÁ je opravdu přísná a všichni se bojí jejího hubování.

OBSAH

Kapitola 1:	Školní rekord	9
Kapitola 2:	Pořád samé sedmikrásky	15
Kapitola 3:	Můra na kolečkách	23
Kapitola 4:	Tradá dolů	31
Kapitola 5:	Pod vodou	39
Kapitola 6:	Roztomilé ptáček	46
Kapitola 7:	Darovaná vrána	51
Kapitola 8:	Drak škarohlíd	57
Kapitola 9:	Fakt přihlouplý praporek	65
Kapitola 10:	Kdo má takové nohy?	71
Kapitola 11:	Ještě dál než Austrálie	78
Kapitola 12:	Slimouš, don a strašení ve věži	83
Kapitola 13:	Lžičkové sólo	91

Kapitola 14:	Dva draci, nebo jeden lhář?	98
Kapitola 15:	Zelená se, zelená	107
Kapitola 16:	Nejtlustší ježek na světě se stěhuje	113
Kapitola 17:	Modré bodliny	119
Kapitola 18:	Minimálně 500 dílků	126
Kapitola 19:	Krokodýlí slzy	131
Kapitola 20:	Tajná trucovna	137
Kapitola 21:	Žádné grrr a žádné huííí	142
Kapitola 22:	Jak se kácejí pampelišky	147
Kapitola 23:	Zachraňte draka	155
Kapitola 24:	Říkejte mi Béd'o	158
Kapitola 25:	Vánice na sekretariátu	163
Kapitola 26:	Sezame, otevři se!	171
Kapitola 27:	Chrápající netopýři	180
Kapitola 28:	Kam se poděl Til?	185
Kapitola 29:	O létavých a nelétavých	191
Kapitola 30:	Dvojitý Elvír	197
Kapitola 31:	Věrný strážce tlačítka	203
Kapitola 32:	Plavecká nudle a omluva	213
Kapitola 33:	Polib mě, jsem amonit	219

Kapitola 1

ŠKOLNÍ REKORD

Alva přešlapovala na sekretariátu ŠKOLY TALENTŮ a napjatě pozorovala pana Petrulu. Bylo neuvěřitelné, jak obličej pana sekretáře dokázal rychle měnit barvu. Z růžové přes oranžovou a jasně rudou do velice nezdravé fialové, a to během pouhých pár vteřin. Tahle hra barev byla téměř stejně fascinující jako jeho oči, které hrozily, že mu každou chvíli vypadnou z důlků. K tomu všemu s námahou lapal po dechu.

Alva by si nemyslela, že vyzvednout si nový tablet bude tak obtížné. Pan Petrula se však rozhodl, že se bude znovu rozčilovat nad tím, že se jí přístroj už zase rozbil.

„To je prostě K NEVÍŘE..., to je... vrchol. Ano... VRCHOL,“ sípal pan sekretář celý bez sebe. Přitom před Alvou divoce šermoval novým tabletem. Dívka si představovala, jak mu ta věc v příštím okamžiku vyklouzne z ruky, vysokým obloukem proletí přes sekretariát a roztrhne se o zeď. To se ale samozřejmě nestalo. Mlčky tedy čekala, až se jeho hromování zase přežene.

„Tohle je nanejvýš citlivý přístroj!“ vysvětloval pan Petrula a zamával jí tabletem přímo před nosem. Alva po něm sáhla. Pan Petrula ho však pořád pevně držel. Tablet stáhl o kousek k sobě, jako by se s ní o něj chtěl přetahovat, a pomalu vypočítával: „Nebudeš po něm skákat jako na trampolíně. Není vhodný ke hře stolního tenisu ani jako vrhací zbraň a – teď mě dobře poslouvej – v žádném případě ho nebudeš používat jako plotýnku na vaření!“

„Ale já jsem přece nic z toho nedělala!“ bránila se Alva.

„No to se podívejme, opravdu?“ zeptal se pan Petrula ostře. „A pročpak tedy tvůj starý přístroj vypadal, jako by sis na něm vařila špagety? Tenhle už je tvůj TŘETÍ!“

Na to Alva neměla žádnou odpověď. Provinile sklopila oči. Vždyť má pan sekretář pravdu. Skutečně se jí podařilo rozbít během dvou týdnů dva tablety. Byly to však hloupé náhody, za které vlastně nemohla. Poslední tablet zničil silný zásah magnetem, když Alva s kamarády vyšetřovala záhadné výpadky proudu a podezřelé krádeže.

Ale o tom pan Petrula nic nevěděl. A věřil by tomu právě tak málo jako skutečnosti, že školní informační nástěnka posílá Alvě a jejím přátelům tajné zprávy.

„Tohle je školní rekord, moje milá, ŠKOLNÍ REKORD!“ lamentoval dál sekretář. „V celé historii ŠKOLY TALENTŮ se TOHLE nikomu nepodařilo!“

„Ano, je mi to opravdu líto...“ začala se Alva omlouvat a za tablet zkusmo trochu zatáhla.

Avšak pan Petrula ho zatím nehodlal pustit.

„Třesky plesky!“ zahromoval, zavrtěl hlavou a vyčkávavě si ji měřil.

Alva vzdorně stiskla rty.

Věděla, co chce pan sekretář slyšet. Ale jí se do toho vůbec nechtělo.

„No tak?“ naléhal netrpělivě, zatímco na něj Alva jen dál mlčky zírala.

Chtě nechtě se vzchopila. Když mu tím udělá radost. S vážnou tváří mu nakonec slíbila: „Budu ten nový tablet opatrovat jako oko v hlavě!“

Lež jako věž. A přestože to panu Petrulovi muselo být jasné, konečně tablet pustil.

Alva si přístroj honem strčila do tašky a otočila se ke dveřím. Chtěla odsud co nejdřív zmizet.

„Moment!“ zavolal na ni pan Petrula.

Alva se otráveně ohlédla přes rameno.

„Můžeš s sebou vzít ještě poštu?“ zeptal se pan sekretář a podal jí několik obálek. Usmíval se přitom, jako by se nic nestalo. Alva se divila, kam se jeho vztek tak rychle poděl. Potom ale na první obálce poznala škrabopis svého bratříčka.

„Ano, jistě,“ odpověděla, už chtěla popadnout svazeček dopisů, ale vtom se s prásknutím rozletěly dveře.

Do sekretariátu beze slova vešel domovník pan Hrách.

„Ó, pane Hráchu, taky vám přeji krásný dobrý den,“ pozdravil ho jedovatě pan Petrula a rozzlobeně si domovníka měřil.

Ten však jen zabručel: „Co je s tím plotem?“

„Vy myslíte ten plot vzadu u pobřeží?“ ujišťoval se pan Petrula.

Pan Hrách ze sebe vydal jen jakýsi nezřetelný zvuk.

„Ano, je v něm dosti velká díra. Myslím, že by se to mělo opravit,“ řekl sekretář ostře.

„Musí to být ještě dnes?“ zeptal se domovník nevrle a poškrábal se na hlavě.

Alvě neušlo, jak se panu Petrulovi na okamžik vztekla zablesklo v očích.

Bylo to k nevíře, ale zdálo se, že pan domovník vytáčí školního sekretáře ještě víc než ona.

Pan Petrula odvětil se sladkým úsměvem: „Neee, to není nutné. Klidně si s tím dejte načas. Myslím, že se nestane nic hrozného, když se z útesů zřítí takových sedm nebo osm dětí. Některé přece umějí létat!“ Pak na domovníka ještě provokativně mrkl.

Alva pevně stiskla rty, aby nevypřskla smíchy.

Z výrazu pana Hrácha však nic nenasvědčovalo tomu, že by vtipu porozuměl. Jen se trochu popleteně ujišťoval: „Takže to mám opravit hned?“

„To by bylo samozřejmě senzační,“ přisvědčil pan Petrula.

Pan Hrách se beze slova otočil a ze sekretariátu odešel. Když se za ním s prásknutím zavřely dveře, Alva se tiše zachichotala.

Pan Petrula za ním jen nechápavě zíral a přitom si pro sebe potichu rýmoval: „Nevídáno neslýcháno, všechno bude uděláno.“

Pak pohlédl na hromádku dopisů, kterou držel v ruce, a zadíval se na Alvu, jako by si potřeboval připomenout, na co tam dívka ještě čeká.

„Ach ano, ta pošta. A prosím...“ napomenul ji pan Petrula s povytaženým obočím.

„Jojo, budu ty dopisy opatrovat jako oko v hlavě,“ doplnila ho rychle Alva.

„Výborně,“ pochválil ji pan Petrula. „Přesně to jsem chtěl slyšet.“

Kapitola 2

POŘÁD SAMÉ SEDMIKRÁSKY

Alva za sebou potichu zavřela dveře od sekretariátu a poskakovala dolů po vrzajících točitých schodech. Protože už se nemohla dočkat, až si přečte dopis od svého brášky, posadila se na jeden z barevných pytlů na sezení, které se do elegantní vstupní haly malého zámku úplně nehodily. Než byla na ostrově Mlžný útes založena **ŠKOLA TALENTŮ**, přebýval zde hrabě Horác z Hromštejna.

Někdejšího obyvatele teď připomínaly jen lustry, štukované stropy, starobylé podlahy a mohutná socha

hraběte před zámečkem. Alva přejela pohledem stěnu, na které visel velký erb školy s mottem ZCELA BEZ HRANIC. Nezasvěceným to možná znělo trochu zvláště, ale to, co se na ostrově Mlžný útes dělo, skutečně přesahovalo veškeré hranice. Především hranice fantazie.

Každé dítě, které tuto školu navštěvovalo, mělo svůj speciální talent. Většina lidí by si řekla, že něco podobného není možné. Přesto bylo na ostrově na denním pořádku, že se tu procházely pohádkové bytosti, v létě zde sněžilo, děti si vykračovaly po stěnách domů nebo se kolem proháněly na létajícím koberci.

Pod ochranou tlusté mlžné stěny se ve **ŠKOLE TALENTŮ** nemusel nikdo schovávat jen proto, že byl trochu jiný než ostatní.

Potom, co se Alva uvelebila na pytli, otevřela dopis a dala se do čtení:

Alvo!

Ty přijedeš domů až o letních prázdninách?
To jako fakt? Tohle jsme si ale nedomluvili! Říkala
jsi šest týdnů! A teď už jsi pryč celou věčnost.

Myslím, že ten bláznivý bručoun, strejda Tomáš,
ti zakázal odjet! Proto jsem mámě a tátovi řekl,
že se ti v té nové škole vůbec nelíbí a chceš se
co nejdřív vrátit zpátky domů. Oni tě odtamtud
určitě brzy dostanou.

A jak je možné, že jsi ještě ani jednou nebyla na
pláži? Vždyť jsi na ostrově! Tohle není samo sebou!

A jak to jde s tou protivnou můrou, se kterou
bydlíš? Ještě pořád se s tebou nebaví?
To musí být pořádná otrava.

Tady doma se táta už zase uklidnil, ale zato teď vyšiluje Fiona. Než vejdu k ní do pokoje, musím prý nejdřív zaklepat. A když neřekne „dále“, musím zůstat za dveřmi.

Máma mě navíc chce strčit do fotbalového oddílu. Zdá se jí, že se moc málo hýbu! Takový nesmysl!

Je nejvyšší čas, abys přijela domů. Muffinovi se po tobě strašlivě stýská. Sám mi to říkal.
(Nenaštvi se!)

Tak zatím

Tvůj Carlos

Jo, a málem bych zapomněl. Napiš do příštího dopisu heslo „posílček s pizzou“. Pak budu vědět, že tě tam drží v zajetí.

Alva zavrtěla hlavou a dopis zastrčila zpátky do obálky.

Nikdo z rodiny jí nevěřil, že rozumí řeči zvířat. Její sourozenci Fiona a Carlos ji kvůli tomu neustále škádlili. A Carlosovo tvrzení, že mluvil s jejich pejskem Muffinem, by ji ještě před pár týdny pořádně rozzuřilo. Teď se jí to však ani trochu nedotklo. Mnohem zábavnější pro ni byla představa jejího bratříčka, jak hraje fotbal. Bylo to něco podobně nemyslitelného jako žonglující šnek.

Co ji ale nazlobilo, byla Carlosova lež jako věž o tom, že chce ze **ŠKOLY TALENTŮ** odejít. Nevěděla, jak má mladšímu bráškovvi vysvětlit, že tady je jí mnohem líp než ve staré škole. A říkat o panu řediteli, strýčku Tomášovi, že je bláznivý bručoun, bylo taky dost drzé.

„Dobrý den, Alvo.“ Z přemýšlení ji vytrhl hlas pana ředitele Františe.

Jejda, bláznivý bručoun! blesklo jí hlavou. Myšlenky v hlavě jí v tu chvíli začaly metat kozelce. *Ne, nemysli na to! Sedmikrásky! Soustřed' se, vždyť víš, že je hodný! Sedmikrásky!*

„Ahoj...“ odpověděla Alva, provinile vyskočila a potom, co se rozhlédla kolem, potichu dodala: „... strýčku Tomáši!“

Taková opatrnost byla nutná, protože nechtěla, aby se někdo ze **ŠKOLY TALENTŮ** dozvěděl, že ředitel Františ je

její strýček. A tohle nebylo jediné tajemství, které spolu měli. Strýček Tomáš totiž uměl číst myšlenky. Když člověk vyrostl, jeho talent obvykle zmizel. Strýčkovi ale ten jeho z nějakého důvodu zůstal a on nechtěl, aby o tom ostatní věděli. Jistě nebylo úplně jednoduché poslouchat, co si o vás všichni myslí. A už vůbec ne, když jste ředitelem školy.

„Nějaké zprávy z domova?“ zeptal se ředitel Františ a ukázal na dopis v Alvině ruce. Dívka jen přikývla a rychle popadla ostatní obálky, které ležely rozházené vedle pytle na sezení. Soustředila se, aby NEMYSLELA na to, že Carlos je přesvědčený, že pan ředitel ji tu drží v zajetí.

„Doma všechno v pořádku?“ vyptával se pan ředitel. Zřejmě měl dneska povídavou náladu. Pro něj je to hračka, on se nemusí tak jako Alva snažit, aby udržel své myšlenky pod kontrolou.

„Jo,“ odpověděla stručně a popadla tašku na znamení, že je na odchodu.

„Už se maminka zase uklidnila?“ zeptal se ještě ředitel Františ.

„Uklidnila?“ opakovala po něm překvapeně Alva.

„Před několika dny tady v okolí zmizela jedna dívka. Možná utekla z domova,“ vyprávěl pan ředitel. „Je ve tvém

věku, má tmavé vlasy, hnědé oči... Je asi stejně vysoká jako ty," vypočítával váhavě a přitom si Alvu měřil pronikavým pohledem. Chvilí jí trvalo, než pochopila, co jí vlastně naznačuje.

„Takže máma si myslela, že jsem utekla JÁ?“ zeptala se v naprostém úžasu. Namluvil snad skutečně Carlos rodičům, že ona odsud chce stůj co stůj pryč?

Ředitel Františ zamyšleně zavrtěl hlavou. „Myslím, že Zuzana jen chtěla slyšet, že ty nemáš žádný důvod odtud utíkat,“ odvětil.

Alvě vždycky znělo trošku zvláště, když její mamince říkal křestním jménem.

„Ta má tedy zvláštní nápady,“ zachichotala se.

„Jo, to jsem jí taky říkal. A taky to, že se tu cítíš dobře,“ prohlásil ředitel Františ a projel si rukou vlasy. Tohle dělal vždycky, když mu byl nějaký rozhovor nepříjemný. Pozorně si Alvu prohlížel. „To je pravda, ne? Jsi tady ráda?“ opakoval, když Alva zamyšleně mlčela.

„Cože?“ vzpamatovala se. „Ale samozřejmě! Je to tu skvělé!“ ujistila spěšně strýčka. Souhlasně nebo možná s úlevou přikývl. Tohle Alva nedokázala rozeznat.

„No a? Jaký projekt tě tento týden čeká?“ vyptával se dál.

„Prvoci,“ odpověděla vzrušeně Alva. Ve **ŠKOLE TALENTŮ** probíhalo vyučování úplně jinak než ve staré škole. Pořádaly se tu projekty na nejrůznější témata, která žáci zkoumali společně se svými učiteli. Alvě připadalo báječné, že si může sama vybrat to, co ji zajímá. Nebo že se může věnovat i věcem, o nichž – jako třeba o prvocích – nemá ani tušení a neví, co má očekávat.

„Skvělá volba! To je velice napínavý projekt,“ pochválil ji strýček. Pak se s ní rozloučil a odešel nahoru do své kanceláře.

Kapitola 3

MŮRA NA KOLEČKÁCH

Alva vyšla ze zámečku a listovala svazečkem dopisů, které držela v ruce. Na jasně modrém nebi svítilo sluníčko, které už pěkně hřálo. Z malého návrší k ní klusalo stádo oveček, jež se na ostrově volně pásly. Alva zvířata zatím neviděla, protože byla schovaná za stromy, ale slyšela je, jak si hlasitě stěžují.

„Ííí, deeej tooo pryč!“

„To jsem nebyla jááá!“

„Mně se to líbí.“

„Už zase začínáš? Koukni se na mě, vypadáám jako chodící cukrovááá vata!“

Snad nemají špatnou náladu? To je zvláštní. Ovce byly obvykle svým otravným způsobem naprosto spokojené.

Vtom stádečko vyběhlo z hájku a Alva se nemohla ubránit smíchu. Každá ovečka svítila jinou barvou a všechny byly pokryté výstředními vzory. Jedna byla pruhovaná, druhá tečkovaná a další kostkovaná. Jiná zase byla od hlavy až k patě červenorůžová. Zkrátka k popukání. Kdo dostal tenhle šílený nápad ovečky nabarvit? Nebo se to možná stalo jen nedopatřením? Bečící barevná paleta teď rozčileně proběhla kolem Alvy.

Dívinka šla s úsměvem dál a snažila se nevnímat změť ptačích a motýlích hlásek kolem sebe. Skoro automaticky sáhla do kapsy a nahmatala modrý míček s třpytkami, který dostala od svého kamaráda Tila. Míček jí kupodivu pomáhal ztišit zvířecí hlasy, jež jí zněly v hlavě. Přesto ale samozřejmě zaslechla, jak se na velkém záhonu s květinami vzájemně povzbuzují sem a tam poletující včely při sbírání nektaru.

Kromě toho k ní dolehl jakýsi pípavý hlásek:

„Ne! Kup si brýle! To přece není žádný pták.“

Hašteření se ozývalo z jednoho ze stromů, které lemovaly cestičku od parkoviště k záměčku. Druhý hlásek rozzlobeně odpovídal:

„Má to křídla a mává to s nimi! Co by to bylo jiného? Snad ne letadlo?“

V listí se kdosi hlasitě zachichotal:

„Odkdy letadlo mává křídly? Ty o tom nemáš ani páru!“

Alva se zastavila a naslouchala. I tohle byl důvod, proč se ve **ŠKOLE TALENTŮ** cítila dobře. Nemusela předstírat, že žádná zvířata neslyší. Mohla je poslouchat, vyprávět o tom svým kamarádům a nikdo ji kvůli tomu nepovažoval za podivína nebo blázna.

„Vždyť to říkám! Je to pták a je modrý!“

„Copak jsi barvoslepá? Vždyť je zelený! Asi to bude papoušek!“

Sedí tu snad někde papoušek, který někomu uletěl? Alva se pátravě rozhlédla kolem, ale objevila jen dvě hašteřící se sýkorky. Rozčileně poskakovaly na povislé větvi stromu.

„Papoušek? To určitě! Naivko! Vidělas jeho zobák? Vypadá skoro jako tlama! Do té by se ti vešla klidně tři hnízda!“

Alva se zamyšleně poškrábala za uchem. Ty dvě musely objevit opravdu velkého ptáka. A byla si docela jistá, že papoušek to není.

„Tak se ho zkrátka zeptáme, co je zač!“

„Nebo budeme doufat, že poletí dál a nechá nás na pokoji!“

„Ale pročpak?“

„Protože vypadá, že sýkorky spíš požírá, než aby si s nimi povídal!“

Alva tušila, kdo těm dvěma pisklounům nahnal strach. Zvedla hlavu k nebi a po tom podivném tvorovi se rozhlížela. A skutečně ho objevila vysoko nad sebou. Byl to obrovský, modrozeleně se lesknoucí drak, který se vznášel na nebi.

Alva zavrtěla hlavou. Elvír si těmihle svými kousky koleduje o pěkný malér. Talenty dětí na ostrově byly přísně tajné. On si tu však krouží tak vysoko, že vyletěl až nad mlžnou stěnu. Právě ona chránila ostrov se vším, co se na něm odehrávalo, před pohledy z pevniny.

Elvírovi to bylo zřejmě fuk. Neustále mluvil o tom, že hrozné příšery, ve které se umí proměňovat, předvede celému světu.

Alva šla dál a prohlížela si přitom dopisy. Její pozornost upoutala pohlednice s roztomilým koalou na přední straně. Byla z Austrálie. Pro koho asi je? Zvědavě pohled otočila a překvapeně si přečetla adresu: *Bedřiška Pekařová, dům číslo sedm, ostrov Mlžný útes.*

Její spolubydlící, ta protivná můra, dostala pohled z Austrálie? Alva by moc ráda věděla od koho. Přimhouřila jedno oko a druhým se pokoušela rozluštit podpis. Stojí tam *Šlupan* nebo *Šlepan*? *Šlapan*? Existuje vůbec takové jméno?

Nad Alvou se něco divoce zatřepetalo a ona sebou provinile trhla. Vedle ní přistála vrána Rodrigo, která rozuměla lidské řeči, a zvířila přitom oblak prachu.

„*Čteš si cizí pohledy, nebo svoje vlastní? Copak se v nich píše?*“ vyptával se Rodrigo a poskakoval přitom po cestičce.

„Já jsem si ho nečetla,“ vysvětlila rychle Alva. Proti ní teď přicházela Pia, která s Alvou bydlela v domě číslo sedm. Soustředěně zírala na batoh, jak se před ní vznáší. „Ty neseš poštu?“ zeptala se nedočkavě a krátce na Alvu pohlédla.

„Ano, ale pro tebe tu bohužel nic není,“ odpověděla Alva.

„Zatraceně,“ řekla dopáleně Pia a její batoh sebou plácl na zem. Zvedla ho a šla dál.

„*Proč se naštvala?*“ zeptal se Rodrigo.

„Protože všichni rádi dostávají dopisy,“ vysvětlila Alva.

„*A proč se tak ženeme? Jsme snad na útěku?*“ Rodrigo kolem ní přeletěl přes šterkovou pěšinu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Škola talentů: Příšera na obzoru!.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.